

Sananselitystä

Sananselityksissä käsitellään kirkkovuoden kunkin pyhäpäivän yhtä evankeliumikirjan tekstiä. Selitykset on tarkoitettu sekä sanankuulijoille että sananjulistajien avuksi. Tämä jakso alkaa hiljaisesta viikosta ja päättyy helatorstaihin 14.5.

Hiljainen viikko maanantaista torstaihin

JEEBUS GETSEMANESSA

MATT. 26: 30–56

HILJAISEN VIIKON MAANANTAI 30.3.

Sukujuureni ponnistavat pienestä kylästä, jonka nimi nostaa niskakarvat pystyyn, Kuolema. Kyseinen kylä sijaitsee valtatie 16:n varrella. Tulevana kesänä siellä järjestetään perinteikäs juoksutapahtuma, Kuolema-hölkä, jonka slogan on mielikuvituksellinen: ”Tule, mutta älä juokse itseäsi hengiltä!”

Mainoslause sopisi myös elämänohjeeksi. Joskus elämisen tahti on niin tiuha, että moottori uhkaa ylikuumentua. Näin käy myös Matteuksen evankeliumin loppuluvuissa: tapahtumasarja vyöryy eteenpäin hengästyttävällä rytmillä ja traagisin seurauksin. Getsemanen hämartyvässä illassa Jeesus juoksee omaa kuolemanhölkäänsä. Ensin kerrotaan, kuinka ahdistus ja tuska valtaavat alaa. Sitten Jeesus kuvailee (jae 38) omaa sieluntilaansa sanalla *perilupos*. Se voitaisiin kääntää ’hyvin murheellinen’, ’erittäin surullinen’ tai ’perin suruntäyteinen’. Murhe kietoo uhrinsa tiukkaan syleilyyn ja tukahduttaa kaiken onnellisuuden. Se on kuin kitkerä malja, joka vuotaa ylitse. Vuoden 1938 raamatunkäännös tavoittaakin ytimen: ”Minun sieluni on syvästi murheellinen, kuolemaan asti...” Kyse ei ole kuolemantuskista, kuolinkamppailusta, vaan sielua riipivästä ahdistuksesta, jonka lähestyvä kuolema aiheuttaa. Mutta samalla Jeesuksen ahdistukseen kätkeytyy suunnaton sanoma: maailmankaikkeuden Herra tuntee ihmisen kivun ja säryn.

Jeesuksessa pyhä ja kaikkivaltias Jumala on astunut keskelle syntisen ihmiskunnan hätää ja häpeää. Hän on alentanut itsensä. Hän on pudottautunut synkimpään kuoppaan. Hän on suostunut murheen murtamaksi. Hän on astellut helvetin por-

teille saakka – ja niiden lävitse. Getsemanen tapahtumat antavat lisäsyvyyttä profeetta Jesajan kirjan sanoille: ”Minä asun korkeudessa ja pyhydessä, mutta asun myös murtuneiden ja nöyrien luona” (Jes. 57:15). Murheen murtama Jeesus ymmärtää murtuneita. Ja juuri siksi meidän Jumalamme kykenee olemaan läsnä oleva Jumala: hänen rakkautensa ei jäänyt – eikä jää – vain sanoiksi. ●

JEEBUS TUTKITTAVANA

MATT. 26: 57–27: 10

HILJAISEN VIIKON TIISTAI 31.3.

Joskus paljastuu, ettei rikoksesta tuomittu ollutkaan syyllinen. Silloin tuomio kumotaan jälkikäteen. Tilannetta kutsutaan oikeusmurhaksi. Tuomion purkamisen mahdollisuus on myös Suomen lainsäädännössä.

Maaailman riipaisevin oikeusmurha saa sanallisen muotonsa ylipappi Kaifaan luona. Kun ylipappi on (kirjaimellisesti) repäissyt ”pelihousunsa”, hän kysyy muiden mielipidettä. Jeesus on ikään kuin kahden summerin edessä, joista vihreä merkitsee ”syytön” ja punainen ”syyllinen”. Juutalaisten neuvoston jäsenten kanta on selkeä: ”Hän on ansainnut kuoleman (*enokhos thanatou estin*)” (Matt. 26:66). Rärkeän punainen summeri pärahtää soimaan korvia huumaavasti. Vuoden 1938 Kirkkoramatussa jae käännetäänkin puhuttelevasti: ”Hän on vikapää kuolemaan.”

Neuvoston kannanotto lisäsi Jeesuksen tuskien painolastia. Häntä kohti suuntautui myös hirmuinen vääryys; kun pahan piti saada palkkansa, pyhä saikin epäoikeudenmukaisen kohtelun. Toisaalta oikeusmurha on olennainen osa evankeliumin kokonaisuutta: Jeesus on samalla kertaa sekä syytön että syyllinen. Siksi hän voi olla sekä taakankantaja että taakoista vapauttaja. Pietari kirjoittaa tästä seuraavasti: ”Kärsihän Kristuskin

ainutkertaisen kuoleman syntien tähden, syytön syyllisten puolesta, johdattaakseen teidät Jumalan luo” (1. Piet. 3:18). Jeesus oli viaton uhrikaritsa, joka kykeni näin asettumaan minun tilalleni ja kantamaan pois syntini – ehdottomasti ja lopullisesti. Jumalan tuomio kohdistui minun sijastani yksinomaan häneen.

En ole vielä löytänyt **Lutherin** ”autuaan vaihtokaupan” veroista kuvastoa, joka luotaisi tämän oikeusmurhan syyvyksiä yhtä hyvin. Kauppa tehdään Jeesuksen ja ihmisen välillä. Ihminen antaa Jeesukselle jotakin sellaista, mitä hänellä on, mutta Jeesuksella ei: synnin. Jeesus antaa ihmiselle sitä, mitä hänellä on, mutta ihmisellä ei: oman pyhyytensä ja puhtautensa. Näin tapahtuu ikään kuin elämäkertojen vaihto. Minun paperini on likainen ja repaleinen, syntien tahrима. Mutta Vapahtaja ottaa sen itselleen ja sanoo: ”Se on minun.” Sitten Jeesus antaa minulle puhtaan ja täydellisen paperin ja sanoo: ”Se on nyt sinun.” Siinä ei ole tahrin tahraa eikä rypyn rypyyä. Kristuksen oikeusmurha koituu minun parhaakseni. Hänen työnsä luetaan minun hyväkseni. Jumala näkee minut pyhänä, koska minut on puettu Kristuksen pyhyyteen. ●

JEEBUS TUOMITAAN

MATT. 27: 11–32

HILJAISEN VIIKON KESKIVIIKKO 1.4.

Hallitsijan kutreilla komeilee usein kruunu. Se on vallan ja loiston merkki. Sen kantamiseen liittyy aina valtapeliä: kruunu osoittaa alamaisille, kuinka mahtavia ja rikkaita heidän hallitsijansa ovat tavaliseen kansaan nähden.

Myös Jeesus sai kannettavakseen tuon vallan päähineen. Evankelista Matteuksen mukaan maaherran sotilaat ”väänisivät orjantappuroista kruunun hänen päähänsä” (Matt. 27:29). Sana *stefanos* voi tarkoittaa sekä ’kruunua’ että ’seppelet-

tä’. Jälkimmäistä luonnehtii Pietari kirjeessään seuraavasti: ”Silloin te ylimmän paimenen ilmestyessä saatte kirkkauden seppeleen, joka ei kuihdu” (1. Piet. 5:4). Seppele nähdään voiton merkinä, voittajan palkintona. Jeesuksen tapauksessa kyse on kuitenkin kruunusta; hänet puetaan kapinakuninkaan asuun. Kruunun valmistusmateriaalin tarkka nimeäminen on sen sijaan hankala tehtävä. Teksti puhuu vain ’piikkisestä kasvista’, ’orjantappuroista’ tai ’ohdakkeista’ (*akantha*). Sama sana löytyy vaikkapa kylväjävertauksesta: ”Osa taas putosi ohdakkeisiin, ja ohdakkeet kasvoivat ja tukahduttivat oraan” (Matt. 13:7). **Aapeli Saarisalo** ehdottaa, että kruunu olisi punottu piikkiruusuista, pikariyrtistä tai Cardamus-ohdakkeesta.

Vaikka piikkikruunun valmistusmateriaali jäisikin mysteeriksi, sen symbolinen merkitys ei häily pimeässä: kruunu on Jeesuksen kärsimyksen vertauskuva. Sotilaiden mauton pila osoittautuu profeetalliseksi teoksi: erikoislaatuinen kuningas kantaa erityistä kruunua. Hieman aikaisemmin Jeesus on sanoittanut yhden valtakuntansa periaatteen: ”Ei Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi kaikkien puolesta” (Matt. 20:28). Hänen valtakuntansa ei toimi tämän maailman pelisääntöjen mukaan, eikä hänen kuninkuutensa ole ihmissilmin ymmärrettävää. Kirjassaan Jeesuksen viimeisistä päivistä Paavi **Benedictus XVI** laajentaa näköalan huimiin ulottuvuuksiin: ”Uskonnonhistoria tuntee narrikuninkaan hahmon, syntipukin sukulaisen. Hänen päälleen kuormataan kaikki, mikä ihmistä ahdistaa; tällä tavoin se on tarkoitus saada pois maailmasta. Sotilaat toteuttavat tietämättään sen, mitä noissa riiteissä ja tavoissa ei voinut tapahtua: Hän kärsi rangaistuksen, jotta meillä olisi rauha, hänen haavojensa hinnalla me olemme parantuneet’ (Jes. 53:5)”. ●

Tein kerran lammaspainin pääsiäiseksi. Siitä tuli yhtä sitkeää kuin bitumimatto. Siinä missä minä epäonnistuin, kunnan juutalainen olisi loihthinut neljän tähden illallisen.

Juutalaisen pääsiäisaterian juuret ovat syvällä historiassa, Egyptin orjuuden ajan tapahtumissa. Silloin Mooses oli antanut kansalle käskyn: ”Ottakaa kukin lammasta tai vuohi perhekuntaanne varten ja teurastakaa se pääsiäisuhriksi” (2. Moos. 12:21). Tämän jälkeen oven pielet siveltiin lampaan verellä. Tuhooja kiersi verellä merkityt kodit. Vereen sisältyi vahva viesti: se oli pelastuksen merkki. Näiden tapahtumien muistoksi Jeesuksen ajan juutalaiset viettivät pääsiäisateriaa. Pääsiäislampaat teurastettiin tempelissä, josta lihat kuljetettiin koteihin. Niistä valmistettiin maukas illallinen. Kyseessä oli odotettu perhejuhla.

Ei liene yllätys, että Jeesuksen asettama ehtoollinen rakentuu juutalaisen pääsiäisaterian pohjalle. Hän vain antaa kaikelle uuden merkityksen. Jos Mooseksen aikana kansa vapautettiin tuhoajasta, nyt se vapautetaan synneistään. Molemmissa tapauksissa pelastuksen merkinä on veri. Tähän viittaavat Jeesuksen omat sanat: ”Juokaa tästä, te kaikki. Tämä on minun vereni, liiton veri, joka kaikkien puolesta vuodatetaan syntien anteeksiantamiseksi” (Matt. 26:27–28). Menneisyydessä lammasta vapautuksen, mutta nyt sen toteuttaa Jeesus, Jumalan Karitsa. Paavali ilmaisee liittymäkohdan selkeästi: ”– meidän pääsiäislampaamme, Kristus, on jo teurastettu” (1. Kor. 5:7).

Raamatun mukaan Jumala on sitonut itsensä näkyviin aineisiin, mikä tulee todellisuudeksi myös ehtoollispöydässä. Ensinnäkin syön aitoa leipää ja juon oikeaa viiniä. Ja toiseksi kuulen papin suusta Jee-

suksen sanat, jotka tämä lausui asettaessaan ehtoollisen. Saan luottaa siihen, että tullessani ehtoollispöytään toteutan hänen tahtoaan. Ja ennen kaikkea saan uskoa, että leipä ja viini sisältävät Kristuksen, todellisen pääsiäislampaan. Näkyvien aineiden välityksellä Jumalan armo tulee todelliseksi. Se tulee lähelle: minun iholleni ja suuhuni, osaksi minua. ●

Lasse Pesu

Pastori, Etelä-Pohjanmaan, Pohjanmaan ja Keski-Pohjanmaan aluejohtaja, Suomen Raamattuopisto

Jumalan Karitsa

MATT. 27: 33–54
PITKÄPERJANTAI

Jeesuksen kärsimys ja kuolema ovat olleet historiassa tapahtuneita tosiasioita. Kristityt ovat joutuneet puolustamaan uskoaan sellaisia väitteitä vastaan, jotka pyrkivät murentamaan Raamatun kuvan Jeesuksesta epäluotettavaksi. Apostolinen uskontunnustus heijastelee ensimmäisten kristillisten vuosisatojen tilannetta. Jeesuksen kärsimys ja kuolema, joiden merkitys on korvaamaton, ankkuroitiin Pontius Pilatuksen aikaan. Roomalainen historioitsija **Tacitus** kirjoitti Pilatuksen teloittamasta Kristuksesta, josta kristityt ovat saaneet nimensä. Vaikka maaherra ei ole esimerkki ihmisestä, joka rakastaa Jumalaa, hän on todellinen historian henkilö. Niin Jeesuskin oli ja se, mitä hän teki. Risti tuli hänen kärsimyksensä ja kuolemansa tunnuksiksi, joka tunnettiin yleisesti. Ensimmäisellä vuosisadalla eräät hänen kiivaista vastustajistaan antoivat hänelle pilkkanimen ”ripustettu”.

Jeesuksen ristiinnaulitseminen ei tapahtunut missään ”syrjäsopeessa”, vaan julkisesti. Jumala tahtoo kaikkien tulevan siitä tietoiseksi. Golgata sijaitsi välittömästi Jerusalemin muurin ulkopuolella. Sen ohi kulki paljon ihmisiä. He näkivät,

mitä Jeesukselle tapahtui. Jotkut olivat seuranneet Jeesuksen perässä sinne. Suuren neuvoston jäsenet olivat myös varmistamassa, että hän kuoli ristiinnaulittuna. Mooseksen lain mukaan ristiinnaulittu on Jumalan kiroama ja hylkäämä. Jeesus oli monien mielestä rienannut Jumalaa, ja siksi hänen oli tultava Jumalan hylkäämäksi. Huutaessaan kovalla äänellä: ”Jumalani, Jumalani, miksi hylkäsit minut”, Jeesus tarkoitti kuitenkin vallan muuta, kuin suuren neuvoston jäsenet ajattelivat. Huuto oli katkelma psalmista 22. Syvimässä hädässä oleva Jumalan palvelija kokee hylätyksi tulemisen tuskan, mutta lopulta nousee julistamaan Jumalan kunniaa ja voittoa. Vasta Jeesuksen ylösnousemisen jälkeen ymmärrettiin, mitä mulistavaa Golgatalla todella tapahtui. Sitä ennakoi maanjäristys, päivänvalon peittävä pimeys ja esikuvaksi asetetun tempelien esiripun repeytyminen. Tie Jumalan kirkkauteen oli avattu. Matteus kertoo, että yksi ihminen Golgatalla ymmärsi Jumalan merkkien sanoman. Tämä oli pakana, roomalainen sadanpäämies.

Välittämättä ristin häpeästä, Jeesus kärsi. Jumalan tahto toteutui, hänen nimensä tulisi ylistetyksi, ja kadotustuomion alaisille avautui tie ikuiseseen elämään. Todelliset Jumalan rienaajat saivat oikeuden vapautua rangaistuksesta. Jeesuksen pilkkaajat lausuivat totuuden sanoessaan, että hän oli auttanut muita. Pilkan aihe olikin se, että hän ei auttanut itseään. Heidän mielestään risti ei ollut Jumalan Pojan paikka. Paavali totesi, että puhe ristikästä on hulluutta. Jumala ei muuta sitä, minkä hän näkee hyväksi, vaikka saa osakseen halveksuntaa. Hän julistaa sanomaa, jota monet pitävät hulluna, mutta samalla pelastaa ne, jotka uskovat. Meidän aikanammekin kaikkien tulee tietää, mitä Ristiinnaulittu on tuonut meidän omistettavaksemme. Jumalan totuus ei kaadu ihmisten herjauksiin.

Ristiinnaulitseminen oli hirvittävä tapahtuma. Moni kysyy, miksi Jeesus ei voinut sovittaa jollain kauniimmalla tavalla syntejämme. Jeesuksen täytyi olla kaikessa kiusattu niin kuin mekin. Meille kuolema on väistämätön ja viimeinen ajallinen seuraus synnistä. Siitä portista Jeesuskin kävi, vaikka oli synnitön. Kuolema ei voinut omalla voimallaan ottaa häntä saaliikseen. Kukaan ei voinut riistää häneltä hänen henkeään (Joh. 10: 17–18). Hän antoi sen itse ja kuoli syntisten tavoin, vieläpä häpeällisesti, niin kuin rikollinen ristillä. Jeesuksen opetuslapset kuuluivat edeltä käsin, että näin tulee käymään (Matt. 20:19). Sen on täytynyt olla heille järkytys. Aikaa vaati sekin, ennen kuin kristityt Jeesuksen taivaaseenastumisen jälkeen pystyivät kuvaamaan häntä ristillä ja saattoivat pysähtyä sen äärelle hiljentymään.

Risti kertoo koko ihmiskunnan alennustilasta. Siinä ei kohdata ainoastaan Ristiinnaulitun kärsimystä vaan myös omakohtainen synnin ja syyllisyyden kiipeä todellisuus. Teloitettujen ristissä oli taulu, josta sai lukea, mitä pahaa tuomittu oli tehnyt. Jumalan silmissä Jeesuksen ristiin kirjoitettiin tuomio kaikesta mahdollisesta maailman pahuudesta ja saastasta. ”Kristukseen, joka oli puhdas synnistä, Jumala siirsi kaikki meidän syntimme, jotta me hänessä saisimme Jumalan vanhurskauden.” Me emme käsittä, mitä Jeesukselle merkitsi suurimman tuskan, kadotuksen vaivan, vastaanottaminen. Me tiedämme, että näin tapahtui meidän puolestamme, ja sen perusteella olemme etuoikeutettuja astumaan Jumalan lasten vapauteen.

Risti kertoo ennen kaikkea Jumalan armon käsittämättömästä suuruudesta. Armahtava rakkaus haluaa kohdata meidät tämän elämän aikana, ettemme jäisi omaan varaamme. Jeesus on turvana viimeisellä tuomiolla jokaiselle, joka uskoo häneen. Meidän puolestamme on

kärsimyksen ja rangaistuksen malja juotu viimeistä pisaraa myöten. Jeesus kieltäytyi ristillä hänelle tarjotusta huumaavasta juomasta, jotta hänen sovitustyötään ei kukaan voi sanoa epätäydelliseksi. ”Mikään kadotustuomio ei siis kohtaa niitä, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa” (Room. 8:1).

Vielä Jeesuksen kuolinpäivänä hänen ruumiinsa haudattiin. Joosef Arimatialainen oli hakkauttanut haudan itseään varten. Jeesuksen hautaamisessa kristityt ovat aina nähneet suuren lohdutuksen. Joosefin haudasta tuli Jeesuksen hauta. Siitä lähtien Joosef saattoi sanoa, että hänet haudataan Jeesuksen hautaan. Siitä haudasta on noussut kuoleman voittaja. Liittyen Jeesukseen hänkin saa nousta aikojen lopulla kirkkauteen. ”Hän elää, ja niin minäkin saan elää, sillä hän on päästänyt minut kuoleman vallasta.” ●

Antti Herkkola

Kirkkoherra, Kalvolan seurakunta

Kristus on ylösnoussut!

MATT. 28: 1–8

PÄÄSIÄISPÄIVÄ 5.4.

Keväällä on helpompi olla kristitty ja vaikeampi olla ateisti kuin muina vuoden aikoina. Kevät tulee meistä huolimatta ja riippumatta. Siihen eivät vaikuta maailmanpolitiikan tuulet ja EU, puolueiden kannatusprosentit ja valtiontalouden kestävyyssvaje. Kevät on suuremmassa kädessä ja julistaa kuoleman voittamista ja uutta elämää pääsiäisen lailla. Voi kuinka mustuneet mieleemme ja sairaat sielumme kaipeavat ja tarvitsevatkaan Jumalan kevättä!

Valtaosan asioista me uskomme toisten kertoman perusteella, vaikka emme itse ole olleet paikalle, nähneet ja kokeneet. Jeesuksen ylösnousemus on laatuaan tähän asti ainoa ja ainutkertainen, aikaansa edellä. Raamatun mukaan vastaavaa tulee tapahtumaan runsain määrin tule-

vaisuudessa, muttei aika ole vielä tullut. Eihän mitään historiaa olisi ilman ensimmäistä tapausta. Mutta koska toistaiseksi on vain tämä yksi, sen uskominen todeksi on vaikeaa. Niinhän olisi talvella keväänkin uskominen, ellemme olisi vielä koskaan nähneet kevään koittavan. Sitä paitsi kuolevalle ei riitä ylösnousemuksen idea ja se, että Jeesuksen rakkauden oppi jäi elämään. Kuoleva tarvitsee oikean ylösnousemuksen ja todellisen uuden elämän. Syntiselle ei riitä lunastuksen ja sovituksen periaate, hän tarvitsee todellisen maksajan ja sovittajan.

Jeesuksen käsissä ja jaloissa näkyvät nauhojen jäljet vielä ylösnousemuksen jälkeen ja taivaassakin. Lieneekö siellä muuta ihmisten tekemää? Ne ovat kuitti, jota säilytetään kalliista maksusta, ja ikuinen muistutus, miksi olemme taivaassa ja mistä siellä ylistämme.

Kaikki evankelistat kertovat Jeesuksen kuoleman ja ylösnousemuksen. Molemmat yllättävät, vaikka Jeesus oli niistä puhunut. Kaikilla on tyhjä hauta, naisten silminnäkijätodistus ja Jeesuksen ilmentymiset opetuslapsille. Kertomusten erilaisuus osoittaa, että kuvauksia ei ole harmonisoitu yhden linjan mukaisiksi, vaan ne ovat itsenäisiä kuin todistajien lausunnot oikeudessa. Jos kuulisimme kärjäläisissä Jeesuksen ylösnousemuksen todistajia 15 minuuttia kutakin, saisimme kuunnella 129 tuntia maanantaiaamusta perjantai-iltaan silminnäkijäläusuntoja. Kuka poistuisi epäilevänsä salista?

Matteus – entisenä miehittäjävallan veronkerääjänä opetuslapsijoukosta ehkä vähiten evankeliumin kirjoittajaksi toivottu – päättää dokumenttinsa kuin töksähtäen. Muuta kerrottavaa ei ollut, mutta se, mitä oli, täytyi nyt ja kiireesti kertoa kaikille. Nyt meillä on synnin syöjä ja kuoleman voittaja. Emme julista tätä masentavaa kehotusta: auta itseäsi ja muita. Saamme julistaa täytettyä työtä. Jeesus teki kaiken

valmiiksi todistajien läsnä ollessa, ja siksi sinua varten on kaikki valmiina. Alkukirkon saarna on: Jeesus on kuollut syntiemme tähden, Jumala on herättänyt hänet kuolleista ja odotamme hänen toista tulemistaan. Tällä asialla mekin olemme.

Pietari ja muut mukana olleet ja kaiken kuulleet ja nähneet eivät ehtineet puhumaan kaikkialle, vaikka pyyntöjä satelikin. Oli kirjoitettava. Miksi olisi odotettu vuosikymmeniä, niin kuin jotkut raamatuntutkijat olettavat? Tosin uusin tutkimus jatkuvasti aikaistaa evankeliumien kirjoitamisaikaa. Ilmeisesti Johannes Markus, nuori ja oppinut Jeesukseen uskova, ehtii ensimmäisenä. Hän kirjoittaa Pietarin sanelusta ja matkassa kuulemastaan ja tarkistaa tietoja eri lähteistä. Vuonna 45 tai 46 Markus merkitsee pisteen evankeliumilleen ja liittyy Paavalin lähetystiimiin. Lähetystuli ei anna enää odottaa, ja Jerusalem saa jäädä. (Ap. t. 12:25.) Markuksella ei ole kertomuksia ylösnoukseen ilmestymisistä.

Samaan aikaan kirjoittavat myös Matteus ja Johannes, joiden työ etenee hitaammin, ja kirjoittajatiimiin liittyy myös Antiokian kristitty lääkäri Luukas 40-luvun alussa tapahtuneen kääntymyksensä jälkeen.

Luukas ei ole ollut Jeesuksen mukana ja tekeekin kirjaansa varten laajan haastattelutyön Jeesukseen uskovien keskuudessa Juudeassa ja Galileassa Maria -äidistä alkaen. Samalla Luukas konsultoi ennen muuta Johannesta, joka haluaa kirjoittaa sellaista, mitä muilla evankelistoilla ei ole. Luukaskin on mahdollinen jättämään Pyhän Maan ja liittymään Paavalin matkaan v. 50 jKr (Ap. t. 16:10).

Päättelemme, että Luukkaan kaksiosaisen teoksen I osa on valmis ja II osakin (Apostolien teot) valmistuu Roomassa vuoteen 62 mennessä. Vuoteen 57 jKr mennessä, mutta ilmeisesti jo aikaisemmin ovat valmiita myös Matteus ja Johannes, sillä kun Paavali helluntaina tulee Je-

rusalemiin, ei vastassa ole enää apostoleja. (Ap. t. 21:17–20.) Johanneksella ylösnoukseen ilmestymisiä on eniten, myös Galileassa tapahtunut, jonka Jeesus lupasi. Jos suuret asiat tapahtuivat Jerusalemissa vuonna 30 jKr, kirjoitettiin silminnäkijätodistukset sekä seurakunnan että vastustajien kriittisten katseiden alla.

Apostolinen uskontunnustus mainitsee Jeesuksen neitseestä syntymisen, kääntymisen, ristiinnaulitsemisen ja ylösnousemuksen, mutta kiittää Jeesuksen elämän ja opetukset yhdellä pilkulla. Evankeliumit ovat laajennettuja pääsiäiskertomuksia. Alusta alkaen keskeistä oli usko Jeesuksen kuoleman lunastavaan merkitykseen ja ylösnousemuksen tuomaan ikuisen elämän toivoon. Tästä esimerkkinä on evankeliumien todistustakin varhaisempi uskontunnustus, jota Paavali käyttää kirjoittaessaan Korinttilaiskirjettä Efesosta v. 55 jKr (1. Kor. 15:3–7). Ydinkohdat mainittuaan Paavali kertoo antaneensa tiedoksi sen pyhän perinteen, minä itse oli saanut ottaa vastaan ilmeisesti kolme vuotta kääntymisensä jälkeen v. 35 jKr Pietarilta ja Herran veljeltä Jaakobilta (Gal. 1:18,19). Uskontunnustus oli muotoutunut käyttöön viiden vuoden kuluessa suurista tapahtumista. Teksti luettelee suuren joukon ylösnoukseen todistajia ajankohtana, jolloin he olivat vielä tavoitettavissa. Eikä tule unohtaa talletettuja varhaisia apostolisia saarnoja ja niiden ydinkohtia (Ap. t. 2:32; 3:15; 10:41; 13:31).

Ylösnousemuksen ensimmäiset todistajat olivat naisia, jotka ”tulivat katsomaan hautaa”. Elämä kutistuu ja jää vain hauta. Mitä tehdä, minne mennä? Enkeli on ehtinyt ensin. Ihmiselle ylivoimaiset esteet, kivi ja vartijat, ovat vain enkelin istuin ja pääsiäissanoman ensimmäiset viestittäjät. Vartijoiden kummallinen ja helppo tehtävä, ruumiin vahtiminen, päättyi epäonnistumiseen ja järkytykseen. Sotilaat maissa ja ruumis poissa. Kaikkien

järistysten äiti, jonka jälkivärähtelyt tuntuvat yhä, ja mitä vielä onkaan tulos! Monet näkivät Jeesuksen kuolevan, mutta kukaan ei nähnyt sitä, kuinka Jumala herätti hänet kuolleista.

Keijo Rainerma

Rovasti, kirkkoherra,
Kankaanpään seurakunta

Ylösnoukseen kohtaaminen

MATT. 28: 8–15

2. PÄÄSIÄISPÄIVÄ 6.4.

”Neuvottomat opetuslapset alkavat siis ymmärtää kirjoituksia vasta, kun heidät kohdannut ylösnoussut Herra itse avaa heille kirjoitusten aktuaalisen merkityksen.” Luuk. 24:45. ”Tyhjä hauta sinänsä ei ei vakuuta ketään ylösnousemuksesta, vaan sen tekee vasta ylösnoukseen henkilökohtainen kohtaaminen.”

”Historiallis-kriittinen eksegetiikka on suorittanut tehtävänsä ainakin ammatti-teologiiden piirissä niin perusteellisesti, että enää ei ole vaaraa liiasta hengellisyydestä vaan pikemminkin hengen sammuttamisesta sieltäkin, missä itse tekstien oikea ymmärtäminen vaatii hengellistä tai vertauskuvallista tulkintaa.”

Tässä on otteita professori **Timo Veijolan** vaikuttavasta artikkelista *Teologisessa aikakauskirjassa* 1/2001: ”Raamattu kristillisen spiritualiteetin lähteenä”. Itse palaan aina uudelleen tähän tuska sydämelä kirjoitettuun artikkeliin. Kirkkomme on yhä sakeammassa sumussa ilmeisesti kahdesta syystä. Monet papit ja heidän mukanaan monet muut ovat sattuusten ja ylipappien tavoin menettäneet uskonsa yliluonnolliseen todellisuuteen, joka avautuu meille Jumalan sanasta, jonka Pyhä Henki avaa ja kirkastaa. Kun ihmeet poistetaan, kuoritaan koko kristillisyydestä pois sen keskeisin sanoma. ”Totuus on pian sanottu, mutta valhe vaatii paljon sanoja” (**Luther**).

Toinen syy juontaa juuri tästä Raamatun pelastushistoriallisen sanoman hylkäämisestä. Olen alkanut uudelleen lukea arkkipiispa **Martti Simojoen Päivän Sanaa** ajatellessani nykyisen ”turkulaisen taantumuksen” murheellista tilaa. Suositelen nykyiselle arkkipiispalle yhden hänen edeltäjänsä selkeää ja lyhentämätöntä lain ja evankeliumin sanaa. ”Ei tulla kruunatuiksi, ellei ole oltu uskollisia”, kirjoittaa Simojoki Ilm. 2:10:n pohjalta. Jos Ylösnoukseen kohtaaminen ja siihen liittyen Pyhän Hengen työ ovat *terra ingognita*, tuntematon maa (**Antti J. Pietilä**), ei voi muuta odottaakaan kuin evankeliumin loukkauskivien poistamista ja näin mukana tason tasoittamista epäilijöille ja kieltäjille.

Ylipapit turvautuivat ylösnousemuksen ihmeen edessä peiteltyyn valheeseen. Verbi *peitheo*, latinan *suadeo*, tarkoittaa oikeassa käytössä positiivista taivuttelua ja suosittelua. Mutta valheen verhoissa se tarkoittaa suostuttelua pahaan. Väärä ja valhe kuorutetaan usein kauniilla ulko-kuorilla, ”ruma peitetään koriolla”, kuten **W. Malmivaara** kerran tokaisi Lapualla seuroissa.

Epäuskon kivet sydänten hautojen päältä voi poistaa yksin Jumala. Evankeliumiin liittyvien loukkauskivien poistaminen ihmistä miellyttäväksi ja järkeenkäyviksi ei tee tietä Kristukselle vaan Saatanalle. Suuri pelko ja ilo ovat aidon herätyksen merkkejä. *Fobos kai khara* liittyvät aina elävän Jumalan kohtaamiseen (j. 8). Pelokkaille ja syntiensä painamille Herra Kristus julistaa: ”Älkää pelätkö! Viekkää viesti veljille.” Nykyisen *hesperian*, iltahämärän, aikana kannattaa lukea myös herätysten historiaa aina omaan aikaamme asti. Nykykörtit eivät taida enää tuntea alkujuuriaan. Vaikka en uskalla sanoa asiaa yhtä rajusti kuin **Urho Muroma** aikanaan, niin vielä selvemmäksi on käynyt suuri vaara, mihin herännäisyys ja moni muu liike on joutunut. Ei voi puhua edes

liikkeestä vaan pysähtymisestä tai loiton-
tumisesta alkujuurilta.

Kannattaa nyt lukea vaikka **Ola-
vi Kareksen** *Heränneen kansan vaelluk-
sen* kuvausta Kiuruveden herätyksistä
1880-luvulla. Se ei ole vain menneiden ai-
kojen haikailua vaan elävän uskon taiste-
lua kuollutta uskoa vastaan, arkkipiispa
Aleksi Lehtosen sanoin taistelua elävän
kirkon puolesta kuollutta kirkkoa vastaan.

”Tupa oli väkeä tungokseen asti täyn-
nä, sananviljely hyvin elävää ja virkistä-
vää. Lopuksi lankesi koko tuo suuri jouk-
ko polvilleen Herran eteen. Backman alkoi
rukoilla ääneen, ja Herra vastasi ihmeelli-
sellä voimalla. Tuskinpa oli sillä hetkellä
suuressa väkijoukossa ainoatakaan, joka
ei olisi sydäntään Herralle avannut. – –
Henkeä ja elämää oli Herran sana sinä il-
tana.” (Kares I, s. 74.)

Jumalan ”arvojärjestys” on aivan erilai-
nen kuin ihmisten. Jeesuksen syntyessä
arvottomat paimenet olivat arvollisia en-
simmäisinä tulemaan ja ihmettelemään
Vapahtajan syntymää. Pakanakansojen
edustajat polvistuivat joulun lapsen sei-
men äärelle ennen omaisuuskansan edus-
tajia. Ylösnousseen saivat ensimmäisenä
kohdata naiset, jotka hekin heittäytyivät
Jeesuksen jalkojen juureen. Apostolit ja
muut ”veljet” joutuivat lähtemään pelkän
sanan varassa pitkälle patikkamatkalle
Galileaan. Siellä Ylösnoussut ilmestyi yli
viidelle sadalle, kuten Paavali kirjoittaa (1.
Kor. 15).

Mika Waltarin vaikuttava kuvaus tuos-
ta Taborin vuoren kokouksesta kirjassa
Valtakunnan salaisuus on lukemisen arvoi-
nen. Niin voi kirjoittaa vain ihminen, jo-
ka itsekin on saanut koskettaa Kristuksen
viitanlievettä. ”En pysty kertomaan, mi-
ten kauan hän pysyi keskellämme, sillä oli
kuin aika olisi pysähtynyt, mutta silti elin
ihmisen täyttä elämää hänen liikkuaan
väkijoukon keskellä pysähtyen omiensa
luokse ketään unohtamatta. – – Sitten hän

katsoi suoraan minuun, ja hänen katseen-
sa oli sellainen, että uskoin kuolevani, jos
hän koskisi minuun.” Viittaan myös *Viesti
vuorilta* -kirjani sivulle 544.

Vieläkö Ylösnousseen kohtaaminen
on mahdollista, kysyy ja jopa epäilee mo-
ni. En rohkene kovin paljon omasta koke-
muksestani puhua, mutta sen voi sanoa,
että joissakin elämän usein kriittisissä
hetkissä hän on antanut tuntea pelotta-
van ja lumoavan läsnäolonsa. Niitä hetkiä
ei kukaan tässä ajassa kauan kestäisi. Vas-
taukset rukouksiin sanan lupausten mu-
kaisesti ovat Jeesuksen omille usein niin
yllättäviä ja konkreettisia, että niitä on
jopa mahdoton selittää sattumiksi. Jotka
näitä ovat saaneet kokea, tiedostavat hy-
vin äkkiä muotojumalisuuden alle kätket-
tyjen puheiden tyhjyyden. ●

Erkki Ranta

TT, Viinikan seurakunnan
emerituskirkkoherra

Ylösnousseen todistajia

LUUK. 24: 36–49

1. SUNNUNTAI PÄÄSIÄISESTÄ 12.4.

”Se on niitä naisten juttuja!” Kiihtynei-
den naisten kertoma jymyutinen Jeesuk-
sen ylösnousemuksesta sai yhdentoista
opetuslapsen mielen solmuun (24:11). Ti-
lannetta sotki entisestään kaksi miestä, jot-
ka väittivät kohdanneensa Jeesuksen Em-
mauksen tiellä. Opetuslasten aprikoidessa
tätä kaikkea Jeesus tuli suljettujen ovien ja
seinien läpi heidän luokseen (jae 36). Jeesus
tervehti hämmentyneitä ystäviään – ennen
kuin nämä ehtivät kakistaa ulos sanaakaan
– tavallisella juutalaisella tavalla toivotta-
malla heille rauhaa (*shalom*). Sitä opetuslap-
set nyt taatusti tarvitsivat! Rauhan toivo-
tuksella oli sinä päivänä aivan uudennainen
merkitys. Jeesus oli tehnyt ristillä rauhan
Jumalan ja ihmisen välillä. Ylösnousemus
oli tästä todisteena. Nyt rauhansopimus pi-
ti vain uskon kautta ratifoida.

Raamatun alkutekstissä käytetään kolme eri ilmausta kuvaamaan sitä totaalistia järkytystä, joka valtasi opetuslapset, kun he näkivät Jeesuksen. He kokivat pelkoa, kauhua ja epäilyä (jakeet 37–38). Psykologian termein voitaisiin sanoa, että heille tapahtui mielenkaappaus. Jeesus kohtasi pelon ja epäuskon syövereissä kierurtelevat opetuslapset ottamalla heidän tunnetilansa vakavasti. Hän esitti heille kysymyksiä (jake 38): Miksi te olette noin kauhuissanne? Miksi teidän mieleenne nousee epäilyksiä? Jeesus toimi tässä hyvin pedagogisesti. Aito kristillinen usko ei ole sitä, että peittelemme Jumalan edessä ristiriitojamme, kysymyksiämme ja epäilyksiämme. Jeesuksen eteen saa tulla sellaisena kuin on, syntisenä, epäilevänä, kyselevänä ja hämmentyneenä. Sellaisiahan me ihmiset olemme. Kuitenkin Jeesus ottaa meidät vakavasti. Hän antaa meille sitä mitä puuttuu.

Jeesus auttaa epäilysten ja tunnekuohujen kanssa painivia opetuslapsiaan todistamalla jokaisen neljän aistin välityksellä, että hän on totisesti ruumiillisesti ylösnoussut (jake 39–43). Jeesus pyysi heitä katsomaan silmillään käsiään ja jalkojaan. Jeesus pyysi heitä koskettamaan häntä. Ehkä he saivat koskettaa Jeesuksen päätä, jossa oli orjantappurakruunun repimät haavat tai ruokokepin lyönnistä tullut kuhmu. Ehkä he koskettivat hänen kylkeensä, josta ristillä oli valunut vettä ja verta, tai ihoa, jossa näkyivät ruoskanlyöntien jäljet. Jeesus söi heidän nähtensä myös palan paistettua kalaa. Sen jälkeen opetuslapset saivat kuulla maailman parhaan apologeettisen raamattuopetuksen ylösnousemuksen lupauksista Vanhassa testamentissa (jake 44–46). Jeesus avasi opetuslasten mielen ymmärtämään kirjoitukset. Sen saarnan olisin halunnut kuulla!

Heprealainen Raamattu oli jaettu kolmeen osaan. Jeesus näytti niistä jokaisesta

– Mooseksen laista, profeetoista ja psalmeista – mitä niissä on kirjoitettu hänen kuolemastaan ja ylösnousemuksestaan. Tässä on koko Raamatun keskeisin sanoma.

Jeesus kukisti kuolemallaan kuoleman. Siksi meidän ei tarvitse jäädä syntiemme hautaan. Kerran jokaisen kohdalle väijäämättömästi tuleva ruumiillinen kuolemakaan ei ole päätepiste. Kristuksen omat elävät ylösnousemuselämää jo nyt.

Raamatussa ylösnousemuselämä liitetään opetukseen kasteesta. Room 6:3–4: ”Tiedättehän, että meidät kaikki Kristukseen Jeesukseen kastetut on kastettu hänen kuolemaansa. Näin meidät kasteessa annettiin kuolemaan ja haudattiin yhdessä hänen kanssaan, jotta mekin alkaisimme elää uutta elämää, niin kuin Kristus Isän kirkkauden voimalla herätettiin kuolleista.” Jeesuksen seuraajiksi ja todistajiksi tullaan kasteen ja uskon kautta. Pyhä kaste ei ole pelkkää vettä, vaan siihen veden yhdistyy Jumalan sana eli Kristuksen asetus. **Lutherin** mukaan se on armorikas elämän vesi. Siinä on itse Kristus, ihmiskunnan Vapahtaja, kaikkine armoinensa persoonallisesti läsnä. Uskon kautta kasteen siunauksesta tulee reaaliomaisuutta.

Jokaisella kristityllä on todistajan tehtävä. Todistaja on henkilö, joka kertoo mahdollisimman todenmukaisesti sen, mitä on nähnyt ja kuullut. Todistaja ei saa muuttaa faktoja eikä sepittää omia mielipiteitään tapahtumien kulusta. Meidänkin ydintehtävämme on uskollisesti todistaa historiallisesti todennettavasta tapahtumasta (1 Kor. 15:3b–4): ”Kristus kuoli meidän syntiemme vuoksi, niin kuin on kirjoitettu. Hänet haudattiin, hänet herätettiin kuolleista kolmantena päivänä, niin kuin on kirjoitettu.”

Todistajan tehtävä ei ole helppo. Siihen tarvitaan Pyhän Hengen voimaa korkeudesta (jake 49). Todistaja toimiikin yhteistyössä Pyhän Hengen kanssa. Yksi Pyhän

Hengen nimityksistä on puolustaja (Joh. 14:16). Puolustaja tulee kreikankielisestä sanasta *parakleetos*, joka merkitsee selaista miestä, joka on syytetyn avustajana. Pyhä Henki on sitoutunut neuvomaan, kehottamaan ja vahvistamaan meitä tehtävässämme. Pyhä Henki itse asiassa itsekin todistaa Jeesuksesta (Joh. 15:26). Siksi hän on varmasti läsnä siellä missä Jeesuksesta kerrotaan sanoilla ja teoilla. Pyhä Henki ei ole erilainen kuin Jeesus, vaan toinen samanlainen. ”Tule, Pyhä Henki, meidän sydämissämme Kristusta kirkastamaan.” ●

Jussi Miettinen

Pastori, pääsihteeri, Suomen ev.lut.
Opiskelija- ja Koululaislähetys

Hyvä paimen

JOH. 10: 1–10

2. SUNNUNTAI PÄÄSIÄISESTÄ 19.4.

Tuomio kiteytyi kiistaan suden määritelmästä. Käräjäoikeus linjasi Perhossa ammuttujen susien olleen suomalaisessa luonnossa eläviä villisusia ja ampujat saivat tuomion törkeästä metsästysrikoksesta. Susikeskustelun kuvat näyttivät pahaa jälkeä lammastarhassa. Jeesuksen antamasta susivaroituksesta lähtien luonnosta otettu kuva on ollut tosi myös kirkossa. Taivoite ei ole vain keritä villat, vaan lampaat on ravittava, varjeltava ja saateltava illaksi kotiin. Kysymys on paimenuudesta. ”Tulevat julmat sudet, jotka eivät laumaa säästää”, julisti apostoli hyvästeissään Efeson seurakunnalle ja vetosi seurakunnan kaitsojiin: ”Pitäkää huoli itsestänne ja koko laumasta, jonka kaitsojiksi Pyhä Henki on teidät pannut; huolehtikaa seurakunnasta, jonka Herra omalla verellään on itselleen lunastanut” (Ap. t. 20:28,29). Nyt enemmän kuin ennen tarvitsee kirkko linjausta varkaista, rosvoista, vieraista ja susista, jotta vain oikeiden paimenten ja Hyvän Paimenen ääntä kuultaisiin.

Tänään ei kuitenkaan ole susien vaan Hyvän Paimenen sunnuntai. Evanke-liumin ytimessä on Hyvä Paimen, Jeesus ja hänen tunnistettavissa oleva äänensä, josta kaikki oikeat seurakunnan paimenet lainaavat äänensä. Oikea paimen ei voi sanoa, että uskomme Jeesukseen, mutta emme Raamattuun. Meillä on joko Raamatun Jeesus tai itse rakennettu jeesus. Kuulemme Jeesuksen äänen, kun kuulemme ja olemme kuuliaiset Raamatun sanalle. Jeesus-ovesta käyvät sisälle Jumalan valtakuntaan niin pastori kuin lampaat. Sisään on käytävä, muutoin ollaan ulkopuolella, eikä joukkoon liitytä kuinka vain, vaan vain turvautumalla Jeesukseen. Hän on ovi ja tie. Jeesus on seuraajalleen koko elämä.

Rikas mies Jerusalemissa tai Damaskoksessa saattoi omistaa suuret lammaslauamat Juudeassa ja Galileassa ja palkkasi paimenet lampaita kaitsemaan. Parhaat paimenet pitivät huolta koko laumasta kuin omasta yhdestä lampaastaan: lauma ei saanut vähetä, vaan voida hyvin ja kasvaa. Palkkapaime- nille lauma oli toimeentulon väline, ja siksi hävikkitappiot olivat suuret.

Menemme lampaan päähän. Ehkä se onnistuu, onhan lammas kuva meistä. Olemme rikkaan isännän, Jumalan, omaisuutta. Ajatteliko Beethlemin kedon lammas olevansa isäntänsä omaisuutta vai peräti päinvastoin omistavansa isännän? Tällainen älytön ajatus hiipii päähämme. Olemme kuin lastentarhan lapset, joilla on lelupäivä. Minulla on nalleni, ja koska nalle on minun, saan tehdä sillä mitä haluan. Ihmisen ylpeys ja asioiden määrittelyn epämääräisyys johtaa siihen, että asteikon toisessa päässä on ”minun jumalani”, jota käytän hyväkseni, hallitsen ja joka on minulle velkaa palveluksia. Syntyy omistajuuden harha. (C.S. Lewis.) Alamme ajatella, että aikani kuuluu minulle, vaikka emme voi luoda yhtään hetkeä tai pitää kiinni minuutistakaan. Jumala

antaa aikani (Ps. 31:16). Ihmiset ovat alkaneet ajatella omistavansa ruumiinsa, röyhkeimmät jo toistenkin ruumiit. Tästä uskosta on tullut vastareaktio siveydelle ja elämän pyhyydelle. Kuitenkin sama Jumala, joka loi maailmat, loi yksiköt, joihin ihmiset ovat päätyneet ilman omaa suostumustaan. (Tarinassa ateisti sanoi Jumalalle, ettei ole mikään temppu luoda ihmistä. ”Yritä”, Jumala sanoi. Kun ateisti alkoi keräillä maata, Jumala sanoi: ”Luo myös omat tomusi.”)

Ei yksikään voi käyttää omistajuuden täydessä merkityksessä sanaa *minun* edes eteisen saappaista. Pitkällä tähtäimellä joko Jumala tai Paholainen sanoo kaikesta ”minun”. Jumala sanoo sen sillä perusteella, että on luonut ja Jeesuksessa ostanut, Paholainen sillä perusteella, että on vallannut. Ihmissielun valtauksen tehokkaimpia valtausvälineitä on omistajuuden harha, sillä vauraus sitoo tähän maailmaan. Olet kuullut heidän sanovan, että he ovat löytäneet oman paikkansa maailmassa, vaikka todellisuudessa maailma on löytänyt paikkansa heissä. Heidän ei tarvitse tunnustaa Jumalan kansan kanssa olevansa vieraita ja muukalaisia tässä maailmassa. (Hepr. 11:9,13.)

Siitä hetkestä, jolloin lammas alkaa ryhtyä itsenäiseksi ja ottaa etäisyyttä paimenesta ja laumasta, olemaan itseään varten, sen peli on pelattu. Kun ihminen tulee tietoiseksi Jumalasta Jumalana ja itsestään omana itsenään, avautuu kauhistuttava mahdollisuus valita elämänsä keskipisteeksi joko Jumala tai oma itsensä. Ilman Jumalaa tyhjiys saa vallan. Ainut, millä on merkitystä on, kuinka kauas Jumalasta olet etäännytynyt. On lopulta samantekevää, ovatko syntimme iltapäivälehdessä vai pikku kateutta, ahneutta ja nurjamielisyyttä, kunhan niiden yhteisvaikutus riittää hivuttamaan pois valosta ja Jumalan luota ulos tyhjiyteen. Sokaisevin tie eroon Jeesuksesta on vä-

hittäinen tie, loiva rinne, helppokulkuihin maasto. Onneksi Hyvä Paimen todella rakastaa luomiaan karvattomia kaksijalkaisia lampaita ja asettelee heidän tielleen mutkia, kompastuksia, kaatumisia ja loukkaantumisia, jotka tosin eivät sillä hetkellä rakkaudelta tunnu. Kerrotaan, että paimen saattoi jopa katkaista jalan karrikailevalta lampaalta.

Paimenelle tuottaa erityistä huolta sellainen joko arka tai tuittupää, joka pyrkii jäämään yksin, irrottautumaan laumasta. Evankeliumin kohta on erityistä opetusta niille, jotka kantavat huolta siitä, että olisivat oikeita paimenia, ja niille, jotka etsivät oikeaa paimenta ja laumaa. Raamattu sanoo: ”Huolehtikaa seurakunnasta!” Onneksi riita susia ja kelvottomia paimenia vastaan ja muukalaisuudesta tuleva risti eivät ole ainoa seurakunnan tuntomerkki. On myös lähimmäisenrakkaus.

Itserakkaudesta Jumala haluaa johdattaa lähimmäisen rakastamiseen. Silloin voi iloita toisen hyvästä yhtä paljon kuin omastakin hyvästä. Valitettavasti lähimmäisenrakkauden kohdalla on käynyt samalla tavalla kuin monien muidenkin sanojen, joille on annettu uusia merkityksiä vakavin seurauksin. Siveettömyyttä on alettu kutsua rohkeudeksi, väkivaltaa voimaksi ja himoa rakkaudeksi. Kummallisen sukupuolineutraalin sijasta hyväksyttiinkin nyt tasa-arvoinen avioliittolaki. Lähimmäisenrakkaus on muutettu epäitsekkyudeksi. Myönteinen on muuttunut kielteiseksi, ja muutos on merkittävä. Epäitsekkyys on luopumista omista eduista, jäämistä paitsi, ei ilahduttaakseen toisia, vaan saattaakseen heidät tuntemaan velallisuutta.

Monien mielessä kummittelee ajatus, että hyvien asioiden toivominen itselle ja odotus niiden täyttymisestä on väärin ja epä kristillistä. Ei ajatus ainakaan raamatullinen ole. Jos ajattelemme evankeliumin hulppeita lupauksia palkinnosta,

vaikuttaa siltä, että Herramme pitää unelmiamme liian vähäisinä eikä suinkaan liian suureellisina. Huomasitko, kuinka evankeliumin kohta päättyi: ”Minä olen tullut antamaan elämän, yltäkyläisen elämän.” Olemme puolinaisia olentoja, jotka pelleilevät viinillä, seksillä, kunnianhimmolla ja asemalla, ja sanomme sellaista elämäksi, vaikka meille tarjotaan yltäkyläistä elämää. Olemme kuin lapsi, joka tyytyy rakentelemaan hiekkakakkuja slummissa, koska ei ymmärrä, mitä tarjous rantalomasta meren rannalla merkitsee. Kun rakkaan nallen lisäksi meille karttuu muitakin leluja elämän varrella, olisi peruuttamaton virhe ajatella, että lelut onkin se juttu.

Kauttaaltaan evankeliumi näyttää kysyvän: Miksi tyytyisit liian vähään? On harhaa ajatella edes meidän auktoriteeteista irti pyristelevänä ajanamme, että ihmisistä olisi tullut niin aikuisia, itsenäisiä, fiksuja ja vapaita, etteivät he enää seuraisi paimenia, kaipaisi ohjausta ja tarvitsisi laumaa. Päinvastoin! Ajan moniäänisyyden ja moniarvoisuuden pauhussa on entistäkin tärkeämpää ja elämämme ja iäisyytemme kannalta ratkaisevaa tunnistaa Hyvän Paimenen ääni ja katsoa, missä laumassa kulkee. On vain yksi paimen, josta voidaan sanoa: ”Herra on minun paimeni, ei minulta mitään puutu.” ●

Keijo Rainerma

Jumalan kansan koti-ikävä

JOH. 14: 1–7

3. SUNNUNTAI PÄÄSIÄISESTÄ 26.4.

Päivän evankeliumi on osa Jeesuksen jäähyväispuhetta. Siinä hän toistaa lähtevänsä pois opetuslastensa luota. Samalla hän rohkaisee heitä luottamaan, että he eivät jää turvattomiksi, sillä Jumala pitää huolen omistaan ja he saavat puolustajan, Pyhän Hengen. Jeesus ei peittele sitä, että opetuslapset tulevat kokemaan myös hä-

tää, ahdistusta ja pelkoja ja ovat vaarassa vaipua epätoivoon. Niitä eivät hänen seuraajansa välttä maailmassa. Huolenaiheita on monenlaisia. Raamattu sanoo niiden olevan seurausta syntiinlankeemuksesta. Ihminen ilman Jumalaa on turvaton. On syytä tukeutua häneen kaikessa.

Syntiinlankeemus toi ihmisen sisimpään omantunnon rauhottomuuden ja monet pelon aiheet. Hän pakeni ja yritti piiloutua Jumalalta pelätessään rangaistusta. Kuolemanpelkoonkin liittyy usein rangaistuksen pelko. Jumalan kohtaaminen pelottaa, jos ei tiedä eikä voi turvata siihen, että hän on anteeksiantava ja syntisiä armahtava. Se tosiasia on aina pidettävä esillä, sillä Jumala tahtoo kaikkien ihmisten pelastuvan. Jeesuksen sanat: ”Älköön sydämenne olko levoton”, pohjautuu juuri Jumalan anteeksiantoon. Se puolestaan on ankkuroitu kokonaan Jeesuksen varaan. Ilman häntä ei ole syntien anteeksiantoa eikä Jumala ole tunnettavissa sellaisena, kuin hän on. Armahtava Jumala on keskellämme vain Jeesuksen persoonassa. Näin oli silloin, kun Vapahtaja ihmisenä vaelsi maan päällä, ja näin on nyt, kun hän on Sanansa kautta meidän keskellämme. Hänen läsnäolonsa synnyttää uskon, antaa omantunnon rauhan ja poistaa pelon, joka liittyy Jumalan kohtaamiseen.

Uskoessamme Jeesukseen me astumme tielle, joka vie turvallisesti Jumalan yhteyteen ja antaa hyvän, ikuisen tulevaisuuden. On helppo ymmärtää, että Jeesuksen opetuslapset olivat tyrmistyneitä ja tunsivat pelkoa, kun hän puhui pois lähtemisestään. Kyse ei ollut vain rakkaan ihmisen menettämiseen liittyvästä surusta. Sitäkin opetuslapsilla oli. Suru on yksi syvimmistä tuskan kokemuksista. Se voi hetkeksi repiä elämän kappaleiksi.

Oletettavasti he pelkäsivät myös sitä, että Jeesuksen lähdön jälkeen heidän olisi jäätävä omaan varaansa. Tähän pelkoon

Jeesus vastasi opettamalla muun muassa Isä meidän -rukouksen. Jumala tietää meidän kaikki tarpeemme ja kysymyksemme. Usko merkitsee jokapäiväisten kysymysten keskellä luottamista Isän apuun ja johdatukseen. Se ei vapauta koettelemuksista eikä siitä, että kristittyä kiusaavat usein pelot. Jeesus kuitenkin kehoittaa opetuslapsiaan olemaan pelkäämättä. He eivät ole Jumalan hylkäämiä ja jätetyt omaan varaansa, vaikka joskus siltä tuntuiskin. Opetuslapset olivat tottuneet Jeesuksen seurassa siihen, että heillä oli aina kaikki tarpeellinen. Jeesus kysyi heiltä: ”Kun minä lähetin teidät, puuttuiko teiltä mitään?” (Luuk. 22:35).

Kristityn uskossa kasvamisen yksi vaikeimmista asioista on luottaa siihen, että Jeesus on läsnä silloinkin, kun hän ei ole kasvoista kasvoihin kohdattavissa. ”Valoa jos en näekään, sen tiedän loistavan” (Virsi 361:1). Raamatussa on lukuisia rohkaisevia sanoja Jumalan lapsille. Älä pelkää, koska: hän pelastaa, lunastaa, on kanssasi, auttaa, on kilpi, pitää sinusta huolta ja antaa valtakunnan.

Jumalan valtakunta olisi meiltä suljettu, jos Jeesus ei olisi lähtenyt pois opetuslastensa luota ja kulkenut sitä raskasta tietä, jonka kautta koko ihmiskunnan synnit sovitettiin. Hänen tehtävänään ei ollut antaa opetuslapsille turvattua elämä täällä vaan tulla heille tieksi Isän tykö ikuiseen elämään. Hän ei hylännyt omiaan vaan teki mahdolliseksi jälleennäkemisen. Jeesus liitti ylimmäispapilliseen rukoukseensa pyynnön: ”Isä, minä tahdon, että ne, jotka olet minulle antanut, olisivat kanssani siellä, missä minä olen” (Joh. 17:24). Vasta Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen opetuslapsille kirkastui se, että Jeesuksen poismeneminen oli heille hyväksi.

Jeesus puhui usein takaisin tulemisestaan. Se saattoi tarkoittaa sekä hänen aikojen lopulla tapahtuvaa ylösnouse-

muksensa jälkeistä näyttäytymistä opetuslapsille että hänen toista tulemistaan. Mutta se saattoi merkitä myös kristityn ihmisen kuolinhetkeä. Herra tulee hakemaan hänet kotiin. Se on hänelle siirtymistä ikuiseen kotiin, johon Jeesus hänellekin valmisti paikan. Kuolema on kristitylle kuin viimeinen askel kotipor- tailla. Hän on perillä odottamassa ylösnousemuksen aamua, jolloin Jumalan valtakunnan kotiovet avautuvat hänelle ja hän saa nähdä täydellisen kirkkauden.

Tuomaan keskustelu Jeesuksen kanssa on evankeliumitekstin kallisarvoinen aarre. ”Herra, emme me tiedä, minne sinä menet. Kuinka voisimme tuntea tien?” Tämä on monille tuttu kysymys ja lopulta kuvaa kaikkien ihmisten luonnollista tilaa, hengellistä sokeutta ja tietämättömyyttä. Tuomas oli vilpiton, yksinkertainen ihminen, joka ei heti käsittänyt kuulemaansa. Hän tarvitsi aikaa ja kärsivällistä opastajaa rinnalleen. Jeesuksen vastaus Tuomalle on kristillisen uskon ytimen paljastamista. Tie ikuiseen elämään on Jeesus itse. Isän tykö ei ole muuta tietä, ja pelastus on mahdollista vain uskon kautta Jeesukseen. Usko Jumalaan ei ole vain sen totena pitämistä, että hän on olemassa, vaan sen totuuden uskomista, jonka hän on ilmoittanut meille. Ilman Jeesusta on mahdotonta tuntea Jumalaa. Jeesus sanoi: ”Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän” (Joh. 14:9). Jumala toimii odottamattomalla tavalla. Hän yllättää syntisen. Luonnostaan ihminen ajattelee, että pelastus on itse ansaittava. Mutta vain ilmaiseksi saatu lahja uskossa omistettuna pelastaa. Paavali sanoi: ”Me julistamme, niin kuin on kirjoitettu, mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mitä ihminen ei ole voinut sydämessään aavistaa, minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat” (1. Kor. 2:9). ●

Antti Herkkola

Taivaan kansalaisena maailmassa

JOH. 15: 10–17

4. SUNNUNTAI PÄÄSIÄISESTÄ 3.5.

Jeesuksen jäähyväispuhe on kuin matkavarustusta uuteen vaiheeseen. Tämä muistuttaa Israelin kansan tilannetta heidän tultuaan luvatus maan rajoille. Ollaan koettu paljon yhdessä (niin hyvässä kuin pahassa) ja matkaa tehty. Aivan käsillä on ratkaiseva askel ja aika siirtyä seuraavaan vaiheeseen. ”Älkää siis pelätkö, muistakaa, keitä te olette, mihin teidät on kutsuttu, ja antakaa Herralle se, mikä Herran on.”

Opetuslasten tilanne Herransa edessä muistuttaa myös siitä uudesta alusta, johon ihminen kutsuttiin luomisessa: Jumala näytti uuden luomakunnan ihmiselle ja ikään kuin julisti hänelle: ”Tämä on minun luomani maailma, sen on tarkoitus olla rakkauden valtakunta. Sinä, ihminen, olet luotu heijastamaan minun rakkauttani. Sitä varten olen antanut sinulle siihen myös vallan: vallitkaa siis minun rakkauksellani, viljelkää tuota rakkautta niin, että se kasvaisi ja lisääntyisi, ja viljelkää sitä kaikkialla, missä rakkaus puhkeaa nupulle.”

Tuon ihmiselle annetun aseman koe-tinkivenä on myös kuuliaisuus Jumalalle. Se näkyy tähän käskyyn suostumisena. Jeesus sanoi: ”Jos te pidätte minun käskyni, niin te pysytte minun rakkauksessani.” Niin kuin jo paratiisissa ihmiselle annettiin täydellisen hyvän maailma, siihenkin sisältyi käsky: ”Älkää syökö hyvän ja pahan tiedon puusta.” Tähän auktoriteettiin nöyryminen on rakkautta. Se on kuin sinetti kaiken rakkauden yllä. Ilman sitä ihmisen elämä hajoaa, niin kuin kävi syntiinlankeemuksessa.

Jeesus, jolle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä (Matt. 28:18), sanoo: ”Ystävikseni minä kutsun teitä.” Vaikka Jumala on olemuksessaan ja kaikessa

pyhydessään käsittämättömän kaukana ihmisestä, meidän henkilökohtaisen suhteemme häneen ei tarvitse olla etäinen ja pinnallinen. Se ei ole niin kuin tämän maailman ylimmillä vallanpitäjillä on alaisiinsa nähden: Hän ei ole kuin kuningas, jota vilaukselta voi hyvällä onnella nähdä kulkevan kultaisilla vaunuillaan paraatissa. Vaikka hän on kaikkea suurempi, hän on elänyt ihmisen elämän ja tulee lähelle kuin ystävä, kertoen ja jakaen kaiken (sillä minä olen ilmoittanut teille kaikki, mitä minä olen kuullut Isältäni), kuunnellen niin kuin ystävä kuuntelee toista, tukien niin kuin ystävä tukee toista (mitä ikinä te anotte Isältä minun nimesäni, hän antaa sen teille).

Olen lukenut erään juutalaisen todistan kirjassaan, kuinka hän kuuli ensimmäisen kerran uskovan rukousta. Hämmästyttävintä ja puhuttelevinta hänelle oli, kuinka se oli niin läheistä, avointa, välitöntä, levosta ja turvasta lähtevää: ”Hän tuntuvat puhuvan Jumalalleen kuin ystävänsä.” Suurempaa rakkautta ei kukaan voi osoittaa kuin että antaa henkensä ystäviensä puolesta.

Raamatussa on hyvin paljon ”te olette”-ilmaisuja:

- te olette pyhien kansalaisia ja Jumalan perhettä (Ef. 2:19)
- te olette lupauksen lapsia, niinkuin Iisak oli (Gal. 4:28)
- te olette Jumalan viljelysmaa
- te olette Jumalan rakennus (1. Kor. 3:9)
- te olette Kristuksen ruumis (1. Kor. 12:27)
- te olette Kristuksen kirje (2. Kor. 3:3)

Niin kuin Jumala sanoi itsestään Moosekselle: ”Minä olen”, hän sanoo omilleen: ”Te olette”. Sinäkin hänen omanaan ”olet” jota-kin, siksi että Jumala sanoo niin. Olemise-si, asemasi ja kutsumuksesi ei synny siksi, että sinä olet itse onnistunut, suorittanut

ja saavuttanut, vaan sen tähden, minkä aseman Jumala on sinulle antanut. Kristuksessa ”te olette kalliisti ostetut” (1. Piet. 1:18, siksi ”te olette valkeus Herrassa. Vaeltakaa [siis] valkeuden lapsina”(Ef.]5:8). Jumala sanoo: ”Minä olen se joka minä olen.” Siksi sinä olet se joka sinä olet. Kristuksessa, uudessa Adamissa, ihmisellä on mahdollisuus toteuttaa tehtävänsä Jumalan kuvana heijastaa hänen rakkauttaan.

Jeesuksen sanat: ”Jos noudatatte käskyjäni, te pysytte minun rakkaudessa, niin kuin minä olen noudattanut Isäni käskyjä ja pysyn hänen rakkaudessaan” muistuttavat niitä sanoja, jotka ensimmäisenä julistettiin Israelin kansalle Siinain vuorelta: ”Jos te nyt kuulette minun ääntäni ja pidätte minun liittoni, niin te olette minun omaisuuteni ennen kaikkia muita kansoja; sillä koko maa on minun. Ja te olette minulle pappisvaltakunta ja pyhä kansa. Sano nämä sanat israelilaisille.” (2. Moos. 19: 5,6.)

Kummassakin kysytään ihmisen tahotilaa, joka näkyy siinä, että suostutaan tuohon uuteen asemaan, jonka Jumala antaa. ”Te olette täytetyt hänessä, joka on kaiken hallituksen ja vallan pää” (Kol. 2:10)

Paratiisissa kuuliaisuutta koeteltiin yhdellä puulla. Se oli vain se yksi monien joukossa. Näin myös meille tiivistetään kuuliaisuus yhteen periaatteeseen: ”Tämä on hänen käskynsä, että meidän tulee uskoa hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen nimeen ja rakastaa toinen toistamme, niinkuin hän on meille käskyn antanut” (1. Joh. 3:23).

Kristityn on hyvä tunnistaa alkuperänsä. Me olemme kutsuttuja. ”Ette te valinneet minua, vaan minä valitsin teidät.” Adam ja Eeva eivät itse keksineet elämäntarkoitustaan. He valitsivat väärin, mutta Jumala valitsee oikein. ●

Mika Pouke

Pastori, Pohjois-Pohjanmaan ja Lapin aluejohtaja, Suomen Raamattuopisto

Sydämen puhetta Jumalan kanssa

5. SUNNUNTAI PÄÄSIÄISESTÄ,
RUKOUSSUNNUNTAI 10.5.
LUUK. 11: 5–13

Päivän evankeliumi liittyy tilanteeseen, jossa opetuslapset ovat pyytäneet Jeesusta opettamaan rukoilemaan. Luukas kertoo 11. luvun alussa: ”Kerran, kun Jeesus oli ollut rukoilemassa, eräs hänen opetuslapsistaan pyysi: Herra, opeta meitä rukoilemaan, niin kuin Johanneskin opetti opetuslapsiaan” (Luuk. 11:1). Tämän jälkeen Jeesus opettaa Isä meidän -rukouksen ja jatkaa opettamalla lisää rukouksesta sekä sen merkityksestä. Päivän evankeliumi on osa Jeesuksen rukousopetusta.

Evankeliumin alkuosa ja ensimmäinen kertomus rukouksesta (Luuk. 11:5–8) löytyvät vain Luukkaalta. Evankeliumin loppuosa (Luuk. 11:9–13), jossa Jeesus kehottaa pyytämään, etsimään ja kolkuttamaan, löytyy Luukkaan ohella myös Matteukselta (Matt. 7:7–11).

Evankeliumin kertomus liittyy Jeesuksen ajan ihmisten jokapäiväiseen elämään. Kertomus puhuu miehestä, joka tulee lainaamaan leipää ystävältään keskellä yötä. Yllättäen on tullut vieras, eikä vieraalle ole mitään tarjottavaa. Näin isännän täytyy lähteä lainaamaan tarjottavaa naapurista.

Vertaus kertoo, että miehen ystävä ei millään haluaisi nousta ylös. Mutta kun toinen ei hellitä, hän lopulta antaa periksi, nousee ylös ja antaa pyydetty leivät.

Vertauksen ymmärtämistä helpottaa, jos tunnemme Lähi-idän elämäntapaa. Tuohon aikaan leipä oli välttämätön hyödyke, ja se kuului jokaiseen ateriaan. Lähi-idän kylissä talot olivat usein pieniä ja niissä oli yksi yhteinen maahan muurattu uuni, jossa perheet paistoivat leipänsä vuoronperään. Jokaisella perheellä oli oma viikoittainen leivänpaistovuoronsa.

Kun naapuri kolkuttaa ovelle, hän ei ensimmäiseksi kysy, onko talossa jäljellä leipää. Hän menee suoraan sen naapurin ovelle, jolla tietää juuri olleen leivänpaitovuoronsa. Häneltä voi saada tuoretta leipää, kun omasta kodista leipä on loppunut.

Leivän pyytäjän omasta leivontapäivästä oli jo saattanut kulua useampi päivä. Täten vieraan tullessa ei ollut hänen syynsä, että leipää ei ollut tarjottavana. Leivän loppuessa oli tapana mennä naapuriin ja pyytää tarjottavaa. Tämä oli normaalia ja yleinen tapa. Leivän loppuminen oli myös kylän yhteinen ongelma, kun yllättäen tuli vieras yhteen taloon. Silloin oli tapana auttaa naapuria. Yhdessä kannettiin vastuuta siitä, että kylään tulleet vieraat saatiin kestitettyä.

Mies, joka ei ensin anna leipää, toimii vastoin hyviä tapoja. Hän on moukka ja joutuu häpeään omassa yhteisössään. Tekstimme mukaan ystävä ”hellittämättä pyytää” toiselta apua. Tämä ”hellittämättä” (jae 8) voidaan myös ymmärtää: ”Vaikka hän ei nousisikaan antamaan toiselle leipää pelkkää ystävyyttään, hän kuitenkin tekee sen, jottei hän itse joutuisi häpeään.” Ja hän antaa niin paljon kuin toinen tarvitsee.

Jeesuksen vertaus kertoo, että loppujen lopuksi julkea naapurikin nousee keskelä yötä vuoteesta ja antaa leipää pyytäjälle, jottei hän itse menettäisi kasvojaan ja mainettaan koko kyläyhteisön silmissä.

Evankeliumi kertoo, että jopa kelvottomat ihmiset auttavat toinen toisiaan, kun he ovat hädässä. Tämän tähden Jeesuksen seuraajat voivat olla varmoja siitä, että Jumala kuulee heidän rukouksensa. Jeesuksen omat voivat luottavaisesti lähestyä Jumalaa ja olla varmoja siitä, että hän antaa juuri sitä, mitä he todella tarvitsevat. Jumala ei petä lupauksiaan.

Kerrottuaan vertauksen Jeesus kehoittaa: ”Pyytäkää, niin teille annetaan. Et-

sikää, niin te löydätte. Kolkuttakaa, niin teille avataan. Sillä pyytävä saa, etsivä löytää, ja jokaiselle, joka kolkuttaa, avataan.” (Luuk. 11: 9–10.)

Kristittyjä kehoitetaan tulemaan Pyhän Isän eteen. Hän on luvannut kuulla meidän huutomme. Rukouksessa saamme luottavaisesti kääntyä Isän puoleen. Oikea rukous on sydämen asennetta Jumalaa kohtaan, jossa panemme todellisen turvamme Jumalaan. Emme turvaa itseemme, omaisuuteemme tai johonkin, mitä meillä on, vaan Jumala on rukouksemme keskipiste ja se, jonka varassa elämämme todellisuudessa on.

Vertaus kertoo, että tässä maailmassa hankalatkin ihmiset tekevät toisille hyviä palveluksia. Ihmiset auttavat toisiaan monella tavalla. Tämän vertauksen valossa on päivänselvää ja varmaa, että Taivalinen Isä, joka on pohjiaan myöten hyvä ja pyhä, antaa hyviä lahjojaan omilleen. Jumala tietää omansa, ja hänen omansa saavat luottaa hänen lupaukseensa: ”Ja katso, minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti” (Matt. 28:20).

Jumala haluaa antaa hyviä lahjoja omilleen. Tärkeintä, mitä Jumala voi antaa, on uskon lahja. Jumalan tahto on, että jokainen ihminen saa omistaa omalle kohdalleen uskon lahjan: ”Synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme” (Room. 6:23). ●

Pentti Marttila

Työalajohtaja, Lähetysyhdistys Kylväjä

Siunaavien käsien alla

LUUK. 24: 46–53

HELATORSTAI 14.5.

Kristittyinä uskomme, ettei ole merkitystä sillä, millaisten tähtien alla olemme syntyneet, mutta aikaan ja ikuisuuteen saakka ulottuva merkitys on sillä, saam-

meko elää Jeesuksen siunaavien käsien alla. Se oli viimeinen ”kamerakuva”, joka piirtyi opetuslasten mieleen Jeesuksesta: Jeesus siunaukseen kohotetuin käsin.

Näky ei ollut juutalais miehille uusi ja outo, sillä Herra oli käsenyt Aaronia ja hänen poikiaan nostamaan kätensä kansan yli ja sanomaan: ”Herra siunatkoon sinua” (1. Aik. 23:13; ks. myös 1. Kun. 8:14). Israelilainen seurakunta oli kokoontuessaan temppeliin ja synagogiin lopuksi asettunut siunaavien käsien alle. Suurena sovintopäivänä ylimmäinen pappi vei uhriveren kansan syntien edestä kaikkeinpyhimmän armoistui melle ja palasi odottavan kansan eteen, nosti kätensä ja siunasi heidät. Kansa riemuitsi. Nyt tapahtui se, mistä temppelin uhripalvelus ylipappeineen ja siunauksineen oli esikuva. Jeesus oli itse uhri ja ”vapahtava kansan sen syneistä”. Luukas aloitti evankeliuminsa sillä suurella (*mega*) ilolla, jonka enkelit olivat ilmoittaneet tulevan kaikelle kansalle, ja nyt päättää megariemuun ja ylistykseen. Jumala Kristuksessa oli tullut luoksemme, antoi itsensä syntiuhriksi puolestamme ja nyt kuoleman voittajana palasi sinne, mistä oli tullutkin. Elämän suuret ja tärkeät kysymykset ja näköalat tiivistyvät helatorstain, aliarvostetun arkkipyhän evankeliumissa. Olkaamme helatorstalaisia!

Jumalan Pojan maallinen reitti on kuljettu lähtöpisteestä B(eetlehemistä) päätepisteeseen B(etaniaan), kylään Jerusalemita itään Öllyvuoren rinteellä. Mutta hetki ei ole loppu, vaan alku, ei viimeinen tervehdys, vaan näkemiin: pian taas kohdataan. Viime sanoinaan Jeesus korostaa sitä, että ristin ja ylösnousemuksen pääsiäinen ei ollut sattumaa, vaan Jumalan ikaikainen pelastussuunnitelma, joka löytyy kirjoitettuna Mooseksesta, profetoista ja psalmeista, Vanhan testamentin pyhistä kirjoituksista. (UT lainaa kaikkia VT:n kirjoja paitsi Esteriä.) Pelastus syn-

nistä, kuolemasta ja helvetistä on nyt valmis ilmoitettavaksi kaikille. ”Te olette tämän todistajat.” Jerusalemita aloitetaan, sillä siellä tapahtuivat sovitus, ylösnousemus, taivaaseen astuminen, helluntai ja sieltä alkoi lähetystyö, joka sinne myös päättyi (Luuk. 21:24). Jeesus puolestaan palaa lähettäjänsä luo, sillä toinen valmistelutyö odottaa (Joh. 14:2).

Helatorstai sinetöi pelastuksemme. Jeesus tehtiin synniksi (2. Kor. 5:21). Taivaaseen ei pääse mitään epäpyhää (Ilm. 21:27). Se, että Jeesus otettiin taivaaseen, osoittaa, että synty on voitettu. Siksi meillä on täysi pelastus (Hepr. 7:24,25). On Jeesuksen kruunajaispäivä (Ef. 1:20–22; 4:10). Meidätkin on otettu taivaallisiin (Ef. 2:6), sillä olemmehan Kristuksessa ja Kristus on taivaassa (Kol. 3:1). Jeesus on puolustusasianajajamme (1. Joh. 2:1,2) ja esirukoilijamme Jumalan luona (Room. 8:34). Jeesus on tuleva takaisin samoin kuin poistui (Ap. t. 1:11). Helatorstain ja Kristuksen toisen tulemisen väli on parannuksen ja syntien anteeksiantamuksen saarnaa, evankelioimista, lähetystyötä varten. Ellei olisi helatorstaita, ei olisi helluntaita (Joh. 16:7). Talvisodan henki yhdisti ja varusti kerran yhden kansan ihmeeseen. Pyhä Henki varustaa voimalla korkeudesta Jumalan kansan todistamaan Jeesuksesta sydämin, suin ja kätten teoin. Alkukielen sana on *airut*. Todistaja kulkee Herransa askelissa, mutta myös saapuvan Kuninkaan edellä rukoillen, todistaen, uhraten ja rakastaen. Herran lähetyskäsky ja apostolien säilyneet saarnat osoittavat, että se, mitä Jeesus oli tehnyt puolestamme, johti tähän vetoomukseen: Tehkää parannus ja uskokaa evankeliumi! Ei tule enää jatkaa välinpitämätöntä ja tomuun sidottua entistä elämäntapaa, vaan on otettava vastuu ja kaduttava vääriä valintojaan ja käännäyttävä Jumalan puoleen. Tämä tapahtuu uskomalla ja turvautumalla Jeesukseen.

Naulojen lävistämät kädet eivät lyö; ne siunaavat. Mutta ne ovat lävistetyt synnin tähden, siksi syntiä ne eivät siunaa. Ellei ihminen elä Jeesuksen siunaavien käsien alla, mikään ei ole kylliksi, ei ole aitoa ja kestävä iloa eikä kuoleman portilla lohdutusta ja toivoa.

Jo ennen maailman luomista Jumala valitsi sinut lapsekseen Kristuksessa. Hänen silmänsä näkivät sinut jo idussa, päiväsi ovat hänen kirjassaan, ja siunaa odotetaan kotiin (Ef. 1:4,5; Ps. 139:16). Jumalan suunnitelma sulkee sattuman pois. Tule Jeesuksen siunaavien käsien alle. Ne kädet ulottuvat isän ja äidin siunaavissa käsissä lastenkamareihin, rippi-isän käsissä syntinsä tunnustavan ylle vapauttavassa päästösanassa, esirukoilijan pyynnöissä apua tarvitsevan puolesta. ”Siunatkaa, sillä siihen teidät on kutsuttu, että siunauksen perisitte.” ●

Keijo Rainerma

**Uskon ja ajattelun avuksi
41. vuosikerta
Ilmestyy kuudesti vuodessa.**

Julkaisijat

Suomen Evankelisuterilainen Opiskelija- ja Koululaislähetys ry | OPKO
Suomen Raamattuopiston Säätiö | SROS
Suomen teologinen instituutti ry | STI

Vastaava päätoimittaja 2014–2016

Timo Junkkaala | timo.junkkaala@sro.fi
09 5123 9110, 050 545 8446

Toinen päätoimittaja 2014–2016

Timo Eskola | timo.eskola@sti.fi
09 668 9550

Toimitussihteeri ja taittaja

Paula Eskola | paula.eskola@sro.fi
050 361 4099

Ulkoasun suunnittelu

Teemu Junkkaala | teemu@gstj.fi

Toimitus 2014–2016

Soili Haverinen | soili.haverinen@opko.fi
Ville Kettunen | ville.kettunen@helsinki.fi
Markus Korri | markus.korri@opko.fi
Leif Nummela | leif.nummela@uusitie.com
Elina Rowland | elina.rowland@gmail.com
Arno Toivanen | arno.toivanen@meili.fi
Lauri Vartiainen | lauri.vartiainen@sro.fi

Neuvottelukunta 2014–2016

Keijo Rainerma (puheenjohtaja), Juha Auvinen, Ville Auvinen, Ruth Franzén, Markku Ihonen, Sammeli Juntunen, Lauri Melamies, Jussi Miettinen, Pekka Mäkipää, Olavi Peltola, Tapio Puolimatka, Erkki Ranta, Teuvo V. Riikonen, Niilo Räsänen, Matti Sartonen, Jouko Talonen, Mauri Tervonen, Lauri Thurén, Juha Vähäsarja

Toimituksen osoite

PL 15, 02701 Kauniainen

Kustantaja

Perussanoma Oy

Tilauspalvelu ja osoitteenmuutokset

Yap | tilaajapalvelu@yap.fi
0303 9778

Tilauhinnat 2013

Opiskelijatilaukset 15 €/vuosi, kestotilaukset 39 €/vuosi, määräaikaistilaukset 42 €/vuosi, irtonumerot 7 €.

Ilmoitushinnat

1/1 sivu: 130 mm (lev.) × 193 mm (kork.) 250 €,
1/2 sivu: vaaka 130 mm × 96,5 mm 140 €,
pysty 62,5 mm × 193 mm 140 €,
muut: 0,80 €/pmm, palstaleveys 62,5 mm.
Hintoihin lisätään alv. (24 %).

Ilmoitusten vastaanotto

aineistot.perusta@perussanoma.fi |
050 361 4099

Kirjapaino

Kirjapaino Uusimaa. Perusta-lehti painetaan ympäristöystävällisesti.

Aikakauslehtien liiton jäsen.
ISSN 0355-7111